

LYNNE GRAHAM

Kızıl Bukleler

USA TODAY
bestselling author

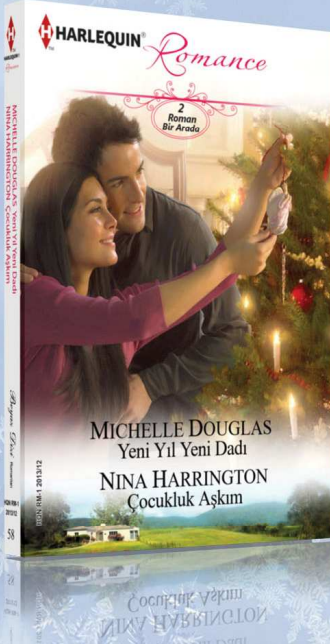
KIM LAWRENCE

Kim Daha Şanslı

USA TODAY
bestselling author

BAYİNİZDE !

H HARLEQUIN®
™ *Beyaz Dixi*

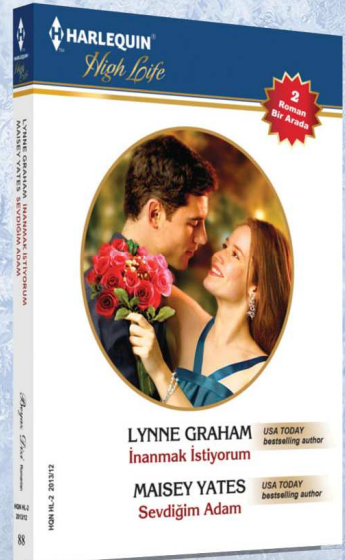

MICHELLE DOUGLAS Yeni Yıl Yeni Dadı

Nicola McGillroy Noel planlarını hazırlamıştı: Cade Hindmarsh'ın sevimli iki küçük kızı için harika bir dadı olacak ve onların, annelerinin gidişinin ardından en harika Noel'i geçirmelerini sağlayacaktı. Avustralya'nın eşsiz Noel havasına girecekti. Nefes kesici patronuna duyduğu güçlü çekimin etkisine kesinlikle karşı koyacaktı. Hissettiği gerçek aşk değil, kötü bir ilişkiden çıkmış olmanın etkisiydi mutlaka. Yoksa gerçekten de aşk olması mümkün müydü?

LYNNE GRAHAM İnanmak İstiyorum

Atina'nın arka sokaklarından gelip dünyanın en zengin iş adamlarından biri olan Sergios Demonides, hayatta her şeyi gördüğüne ve yaşadığına inanmaktadır. Ta ki bir gün Beatriz Blake, kendisine anlaşmalı bir evlilik teklif edinceye kadar. Sergios yeni bir cinsel zafer peşinde değildir, o sadece ölen kuzeninin çocuklarına bir anne aramaktadır. Bu sade, iddiasız ama gururlu genç kız ile tüm kadınların peşinde koştuğu son derece yakışıklı, güçlü ve acımasız genç milyarder, anlaşmalı bir evliliğe imza atarlar. Ancak çok geçmeden evlilik anlaşmasının şartlarına uymamanın hiç de kolay olmadığını fark ederler.

Harlequin Classics

ISBN 978-605-339-171-5

İngilizce Adı: A RICH MAN'S WHIM

Türkçe Adı: KIZIL BUKLELER

Copyright © 2013 by Lynne Graham

İngilizce Adı: MAID FOR MONTERO

Türkçe Adı: KİM DAHA ŞANSLI

Copyright © 2013 by Kim Lawrence

Yayının Adı: Harlequin Classics İki Roman Birarada

Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona

Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

LYNNE GRAHAM

Kızıl Bukleler

Çeviri
Zeynep Arda

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 Faks : (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

ROMANIN KARAKTERLERİ

Kat (Katherine) Marshall

Romanın kadın kahramanı

Mikhail Kusnirovich

Romanın erkek kahramanı.

Odette

Kat'ın annesi

Emerald (Emmie), Sapphire (Saffy), Topaze (Topsy)

Kat'ın kız kardeşleri

Luka Volvov

Mikhail'in en iyi arkadaşı

Lara

Mikhail'in asistanı

Peter Gregory

Luka'nın nişanlısının erkek kardeşi

Stas

Mikhail'in çocukluğundan beri yanında olan koruması

Roger Pacham

Kat'ın komşusu

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

RUS petrol dünyasının en güçlü isimlerinden Mikhail Kusnirovich, ofisindeki rahat deri koltuğunda geriye yaslanmış, karşısında oturan en iyi arkadaşı, Luka Volkov'a şaşkınlıkla bakıyordu. “Dağ yürüyüşü mü? Ciddi misin sen? Gerçekten de düğünden önce, erkek erkeğe geçirebileceğin son hafta sonunu böyle mi geçirmeyi düşünüyorsun?”

“Bekârlığa veda partim bana biraz fazla geldi,” dedi Luka, yumuşak ifadeli yüzünü buruşturarak. Orta boylu, tıknaz bir adam olan Luka, kuantum fiziği üzerine çok yankı uyandıran bir kitap yayınlamış, önemli bir akademisyendi.

Mikhail, “Parti için müstakbel kayınbiraderini suçla,” dedi.

Peter Gregory parti için, direk dansı ve kucak dansı yapan striptizci kadınlar ayarlamıştı ama bunlar utangaç akademisyen Luka'yı çok tedirgin etmişti. Bir insan ancak, partisini bir grup terörist bassa bu kadar huzursuz olabilirdi.

“Peter’ın niyeti kötü değildi,” dedi Luka, nişanlısının münasebetsiz kardeşini savunarak.

“Senin böyle şeylerden hoşlanmadığını ona söylediğim halde mi?”

Luka kızardı. “Peter elinden geleni yapıyor, ama bazen yanlış davranmış da oluyor işte.”

Mikhail bir şey söylemedi.

Luka, Suzie Gregory'yle nişanlandığından beri çok değişmişti. Cambridge Üniversitesi'nde okurken tanışmışlardı ve çok iyi arkadaş olmuşlardı. O günlerde olsalar Luka, Peter Gregory gibi kaba, sıkıcı ve zorba bir adamın, beş para etmez biri olduğunu söylerdi ama şimdi nişanlısını incitmemek için alttan alıyordu.

Mikhail dişlerini sıktı. Asla evlenmeyecekti. Bir kadını memnun etmek için, olduğundan farklı biriymiş gibi davranmaya hiç niyeti yoktu.

Maço bir adam olan merhum Leonid Kusnirovich, oğlunun da aynı şekilde yetiştirilmesini istemiş ve hatta Mikhail'e ilgilenmesi için işe aldığı İngiliz dadının, tek oğlunu muhallebi çocuğuna dönüştürecek olmasından çok korkmuştu. Ama şimdi otuz yaşında, uzun boylu, yapılı bir adam olan oğlu Mikhail'i görse, boş yere korkmuş olduğunu anlardı. Hele bir de oğlu-

nun kadınlardan ne kadar hoşlandığını ve onlar üzerindeki etkisini görmüş olsa, keyfine diyecek olmazdı.

“Lake District’e bayılacaksınız,” dedi Luka.

“Lake District de nereden çıktı? Sibirya’ya gidecektin hani?”

“İşten çok uzun süre ayrılamayacağım. Ayrıca Sibirya’nın koşullarıyla başa çıkabileceğimi de sanmıyorum.” Luka göbeğini okşadı. “Senin gibi sportif biri değilim. İngiltere benim tarzıma daha uygun. Peki ya sen, limuzinin ve konforlu hayatın olmadan bir iki gün yaşayabilecek misin?”

Mikhail koruma ekibi olmadan hiçbir yere adım atmazdı. Kaşlarını çatıp düşündü. Koruma ekibini, onlarsız kırk sekiz saat geçireceğine ikna etmek zor olacaktı. Özellikle de çocukluğundan beri yanında olan, ekibin başı Stas’ı ikna etmekte zorlanacaktı. “Elbette yaşayabilirim. Biraz uzaklaşmak bana da iyi gelir.”

“Tüm cep telefonlarını da bırakacaksın ama.”

Mikhail yüzünü buruşturdu. “Neden?”

“Eğer telefonlarını burada bıraktırmazsam, iş peşinde koşmaya devam edersin sen.” Luka arkadaşını çok iyi tanıyordu. “Ben bir dağın tepesinde titrerken, senin borsa talimatları verdiğini düşünmek bile istemiyorum. Ve böyle yapacağından eminim.”

Mikhail, “Peki, bunu düşüneneğim,” dedi. İş dünyasından ayrı kalmak yerine sağ kolunu kesmeyi tercih ederdi aslında, ama Luka’nın önerisi de cazip gelmiyor değildi.

Bu sırada kapı çalındı ve yirmili yaşlarda uzun boylu, sarışın bir kadın içeri girdi. Koyu mavi parlak gözlerinde ciddi bir ifadeyle, “Bir sonraki randevunuz için geldiler efendim,” dedi.

“Teşekkürler Lara, hazır olduğumda haber veririm.”

Asistan odadan çıkarken, Luka arkasından bakakalmıştı. “Asistanın kâinat güzelinden farksızmış. Yoksa...”

Mikhail arkadaşının kastettiğini anlamıştı. “İşyerinde olmaz.”

“Ama muhteşem bir kadın,” diye üsteledi Luka.

Mikhail gülümsedi. “Suzie’nin hükmü geçiyor galiba?”

Luka kıpkırmızı oldu. “Elbette hayır. Bir erkek, bir kadına öylesine de bakabilir.”

Mikhail bir kadına *öylesine* bakmayacağı için rahatladı. Luka, bir erkeğin bu en doğal ve sağlıklı güdüsünden uzaklaşmış gibi görünüyordu. Yoksa sevgili arkadaşı, gerçekten de ölümsüz aşkı bulmuş muydu? Aslında arkadaşının, örnek bir koca olmak için girdiği bu cenderede ne kadar sıkıl-

dığını sınavabilirdi. Belki de asistanı Lara'dan böyle etkilenmesi bile, Luka'nın sadakatının sarsılmaya başladığının bir göstergesiydi...

Hastalıkta ve sağlıkta... İyi günde, kötü günde...

Mikhail ürperdi. Bir kadına böyle sözler vermek doğaya ve erkek olmanın yapısına tersti. Üstelik benim olan senindir ilkesi, insanı maddî açıdan da savunmasız hale getirirdi.

Kat, evin önüne gelip duran aracın sesiyle irkildi. Postacı gelmişti. Kız kardeşi Emmie dün gece eve çok geç geldiği için hâlâ uyuyordu. Kat, kapı zilinin onu uyandırmasını istemediği için, dikmekte olduğu yatak örtüsünü bir kenara bırakıp, hızla ayağa fırladı. Bir yandan da postacının getirdiği zarfın ne olduğunu tahmin ettiğinden, midesine kramplar giriyordu. Yine de kapıyı açıp postacıya gülümsemeyi ve üzerinde kocaman kırmızı harfler bulunan zarfı elleri titremeden almayı başarmıştı.

Kapıyı kapadı ve içeri girdi. Bu yığma taş çiftlik ev, babasından kalmıştı. Birkside'in huzurlu havası ve muhteşem manzarası, annesinin yanında, hiçbir yere tutunamadan oradan oraya sürüklenerek geçirdiği yıllardan sonra, Kat'e ilaç gibi gelmişti doğrusu.

Eski bir top model olan annesi Odette, çocukları olmasına rağmen bir türlü aile hayatına alışmamıştı. Babasıyla, daha üne kavuşmadan önce evlenmişti. Daha sonra modellğe başlayıp, şöhret olunca ve yeni çevrelere girdikçe, fazla erken evlendiğini düşünerek, babasından ayrılmıştı. On yıl kadar sonra da ikinci kez evlenmişti ve bu evlilikten ikiz kızları, Sapphire ve Emerald doğmuşlardı. Daha sonra da, Güney Amerikalı ünlü bir polo oyuncusuyla olan ilişkisinden, en küçük kızı Topaze doğmuştu.

Kat yirmi üç yaşındayken de, Odette üç kızının sorumluluğunu büyük kızına bırakarak, üstelik de özellikle ikizlerin hiç söz dinlemeyen zor çocuklar olduğunu söyleyerek ortadan yok olmuştu.

Kat de ister istemez üvey kardeşlerinin sorumluluğunu üstlenip, Lake District'e yerleşmek zorunda kalmıştı.

Kat o günleri düşününce, o zamanlar ne kadar umut dolu olduğunu hatırladı. Çocukken bir arada olmadığı üvey kardeşlerini sevmek ve onlara sıcak bir yuva vermek için nasıl da kararlıydı. Derin bir iç geçirdi.

Postacının getirdiği zarf, tahmin ettiği gibi, borçlarıyla ilgiliydi. Eğer borçlarını ödemezse yakında icra memurları kapıya geliyordu. Boğazına kadar borca batmış durumdaydı. Gece gündüz hiç durmadan yatak örtüsü

de işlese de, bu borcu kapatması mümkün değildi. İçine düştüğü bu borç batağından kurtulabilmesi için, bir mucize olması gerekiyordu.

Başlangıçta, çiftlik evini pansiyona çevirebilmek için, biraz kredi almıştı. Odalara banyolar eklenmiş, mutfak genişletilmiş, bir yemek salonu düzenlenmişti. İlk yıllardaki ziyaretçi yoğunluğu Kat'ın yüzünü güldürmüştü, bundan aldığı cesaretle biraz daha kredi borcuna girmişti. Ancak bir süre sonra ziyaretçiler azalmaya başlamıştı. İnsanlar artık ucuz otelleri, pansiyonlara tercih eder olmuşlardı. Gerçi hâlâ yürüyüş sporu yapanlardan ve kampçılardan umutluydu ama onlar da ya günübirlik geliyorlar, ya da kendi çadırlarında kalıyorlardı. Son ekonomik kriz herkesin bütçesini daraltmıştı.

Merdivenlerden inen uzun boylu, güzel bir sarışın, "Postacı da amma gürültü yaptı," diye söylendi. "Tabi sen, her zamanki gibi çoktan kalkmışsın."

Kat, yıllarca üçünü okula göndermek ve konaklayan misafirlerle ilgilenmek için erken kalkmaktan başka şansı olmadığını söylememek için kendini zor tuttu. Emmie kendine gelmişti ya, bu yeterdi.

Kardeşi, bir gece önce çok geç bir saatte gelip, konuşacak hali olmadan kendini doğruca yatağa atmıştı ve Kat gece boyunca onu için endişelenip durmuştu.

Emmie altı ay kadar önce, on iki yaşından beri çok ender olarak gördüğü annesini daha yakından tanımak için, onun yanına gitmişti. Ve Kat annesinin ne kadar bencil biri olduğunu bildiği için, Emmie'nin bu ziyaretten kırılmış olarak dönmüş olmasından korkuyordu. "Kahvaltı ister misin?" diye sordu.

Emmie, "Aç değilim," dedi. "Ama çay içerim."

Kat çayı koyarken, "Seni özledim," dedi içtenlikle.

"Ben de seni özledim," diyerek gülümsedi Emmie. "Kütüphanedeki sıkıcı işimi ve buraların bunaltıcı sosyal yaşamını özlediğimi söyleyemeyeceğim, ama seni özledim. Bu arada, seni daha fazla aramalıyım, kusura bakma."

"Önemli değil." Kat'ın zümrüt yeşili gözleri kardeşine bakarken sevgiyle parladı. Fincan almak için rafa uzanırken, bembeyaz teniyle tam bir kontrast oluşturan kızıl bukleleri yüzüne döküldü. Kardeşinden on yaş büyük olan Kat, uzun ve ince yapılı, pürüzsüz bir teni, canlı gözleri ve dolgun dudakları olan bir kadındı. "Çok meşguldün herhalde, umarım iyi vakit geçirmişsindir."

Emmie yüzünü buruşturdu. "Odette'le yaşamak bir kâbus gibiydi."

"Üzüldüm."

“Böyle olacağını biliyordun, değil mi? Neden uyarmadın?”

“Annemin yaşlanınca biraz daha iyi olacağını düşünmüştüm, bu yüzden de seni ona karşı olumsuz etkilemek istemedim. Hem sana daha iyi davranabilirdi.”

Emmie, annesinin iflah olmaz bencilliğiyle ilgili birkaç hikâye anlatı-verdi hemen.”

Kat, anlayışla onu dinliyordu.

“Epey bir süre ondan uzak durmayı düşünüyorum,” dedi Emmie. “Bu arada, hamileyim.”

“Hamile misin?” Kat’ın gözleri kocaman açılmıştı. “Şaka yapıyorsun değil mi Emmie?”

Emmie, menekşe renkli gözlerini ablasından ayırmadan, “Hamileyim,” diye tekrarladı. “Bunun için üzgünüm, ama yapabileceğim bir şey yok artık.”

“Ya baba?”

Emmie yarasına tuz dökülmüş gibi yüzünü ekşitti. “O iş bitti ve artık bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Kat dilinin ucuna kadar gelen soruları yuttu. Kardeşlerine ablalıktan çok annelik yaptığı için, nerede hata yaptığını sorguluyordu. “Peki, şimdi...”

Emmie, “Bebeği istiyorum,” diyerek sözünü kesti Kat’ın.

Kat şaşkınlıkla Emmie’nin karşısındaki sandalyeye çöktü. “Bununla nasıl başa çıkacaksın, düşündün mü?”

“Elbette düşündüm. Burada seninle çalışıp, senin yaptığın işlere yardımcı olacağım.”

“Şu anda yardımcı olabileceğin fazla bir iş yok ortada,” dedi Kat. Emmie geleceğiyle ilgili böyle hayaller kuruyorsa, ne kadar acı da olsa gerçekleri bilmesi gerekiyordu. “Bir aydır pansiyonda tek bir misafirimiz olmadı.”

“Yılın en kötü zamanı, normaldir,” dedi Emmie neşeli bir sesle. “Paskalya tatilinde işler açılır.”

“Sanmıyorum. Ayrıca boğazıma kadar borca batmış durumdayım.” Kat bunu itiraf ettiğine inanamıyordu.

Kardeşi ona şaşkınlıkla baktı. “Ne zamandan beri?”

“Çok uzun zamandır. Altı ay önce, sen anneme giderken de durum çok farklı değildi aslında.”

“Biliyorum. Burayı pansiyona dönüştürmek için kredi borcuna girmiş-tin, kolay değil.”

Kat kardeşine işin doğrusunu anlatabilmek isterdi, ama onu kırmak istemiyordu. Zaten hamile kaldığı bir ilişkiyi yeni bitirmişti ve yeterince canı sıkındı. Gerçekten de bazı insanlar doğuştan talihsiz olabiliyorlardı. Emmie hayatı boyunca zorluklarla mücadele etmek zorunda kalırken, ikiz kardeşi uluslararası çapta tanınmış bir model olmuştu. Belki Saffy'nin de hayatında zorluklar olmuştu ama bunlar Emmie'nin yüzleşmek zorunda kaldıklarıyla karşılaştırılmazdı. Dahası, Emmie'den sadece bir iki dakika önce doğmuş olan Saffy, hassas Emmie'ye göre çok daha özgür ve dışa dönük yaratılışlıydı. Bir de annesinin zaten çok az olan şefkat duyguları, ikiz kızlarından daha dışa dönük olanına yöneltince, Emmie'ye iyice ezilmişti.

Sonrasında Emmie on iki yaşındayken geçirdiği bir araba kazasında ciddi şekilde yaralanmış ve bir bacağı diğerinden kısa kalmıştı. Bunun sonucunda da, aslında fizik olarak birebir benzediği ikizinin yanında, iyice içine kapanmıştı. Mutlaka iki kızı karşılaştırıp Emmie'ye acıdiklarını belli eden münasebetsiz insanlar çıkıyordu ve bunlar da Emmie'yi derinden yaralıyordu.

Kat, kız kardeşinin yaşama sevincini yeniden kazanması ve mutlu olması için, yurt dışında yapıldığını öğrendiği bir bacak boyu uzatma operasyonu için, yüklüce bir borcun altına girmişti ve Emmie artık topallamıyordu. Operasyon çok başarılı geçmişti ve uzun bir tedavi sürecinden sonra Emmie, tamamen düzgün bir şekilde yürümeye başlamıştı. Kat, bu borcun kendisini ne kadar zor durumda bıraktığının farkındaydı, ama bunun için pişman değildi. Aynı durumda, yine aynı şeyi yapacağından emindi.

“Buldum,” dedi Emmie birden. “Evin çevresindeki araziye satabilirsin. Bugüne kadar neden düşünmedin?”

Oysa Kat araziye satalı birkaç yıl olmuştu. Hazır nakit paranın, kullanmadıkları bir arazinin varlığından daha çok işlerine yarayacağını düşünmüştü. Üç kardeşini okutmak çok büyük bir maddi güç gerektiriyordu. Odette kızlarını bırakırken masraflarını karşılayacağını söylemiş, başlangıçta da düzensiz de olsa biraz para göndermişti. Ama daha sonraları para göndermeyi tamamen kesmişti.

Kat'in, en küçük kardeşleri Topsy'yle de ilgilenmesi gerekmişti ve çok zeki olan Topsy, gittiği okulda diğer çocukların zorbalıklarıyla karşılaşınca, onu kendisi gibi çocukların gittiği özel bir okula göndermesi gerekmişti. Ve bu okulun yıllık ücreti oldukça yüksekti. Neyse ki, altıncı sınıfta olan Topsy, okulda üstün başarı göstererek tam burs kazanmıştı da, Kat'in son-

raki yılın okul ücreti için endişelenmesi gerekmiyordu, ama ilk yılın ücreti bile bütçesini sarsmaya yetmişti. “Arazi satılalı epey oluyor,” dedi.

Emmie dehşete kapılmıştı. “İnanamıyorum, o kadar parayı nereye harcadın peki?”

Kat bir şey söylemedi. Hiçbir zaman, o kadar parası olmadığı gibi, olan parasını da hep kardeşlerinin acil ihtiyaçlarına harcamıştı. Tam bu sırada kapı çaldı ve Emmie bu tatsız konuşmanın kesilmesine sevinerek, yerinden fırladı.

Gelen, komşuları Roger Packham’dı. Kırk yaşlarında bir adam olan Roger başını eğerek Kat’i selamladı. “Yarın size biraz odun getireceğim... Her zamanki yere mi bırakayım?”

“Şey... Evet. Çok teşekkürler,” dedi Kat. Adamın bu cömertliğinden biraz rahatsız oluyordu. Açık kapıdan esen soğuk rüzgârdan korunmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bugün hava ne kadar soğuk böyle!”

“Rüzgâr kuzeyden esiyor,” dedi Roger. Yüzünde o her zamanki tuhaf, kasvetli ifade vardı. “Gece çok kar yağacak deniyor. Umarım yeterince erzak stokunuz vardır.”

“Umarım dediğin gibi olmaz,” dedi Kat ürpererek. “Sana odunların parasını ödeyeyim.”

Roger hemen, “Komşular arasında böyle şeylerin lafı mı olur,” diye atıldı. “Senin gibi bir kadının burada yalnız yaşaması... Yardımcı olabiliyorsam sevinirim.”

Kat komşusuna tekrar teşekkür ettikten sonra, içeri girdi ve koridordan geçerken gözü aynadaki görüntüsüne takıldı. Karşısında yıpranmış, orta yaşlı bir kadın vardı. Uzun saçlarını yakında kısaltmayı düşünüyordu, ama o zaman bu kıvrık ve gür saçlarıyla başa çıkması daha zor olabilirdi.

Roger’ın gözlerinde bir beğeni ifadesi mi görmüştü az önce?

Bunu düşününce bile utandı. Otuz beş yaşındaydı ve artık evde kalmış bile sayılabilirdi. Ve çok uzun zamandır kendisine ilgiyle bakan bir erkek olmamıştı. Tabii, çevrede erkek nüfusu da çok azdı, o da ayrı.

Kız kardeşleriyle ilgilenmekten, kendi özel hayatına ayıracak zaman bulamamıştı. Hayatında bir kez ciddi bir erkek arkadaşı olmuş, o da ilişkilere üç kız kardeş dâhil olunca, Kat’i terk etmişti. Zaten o ilişkide de bir şeyler yaşadığı söylenemezdi. Emmie bile ilişkiler konusunda kendisinden daha deneyimli ve daha rahattı.

Kat mutfağa döndüğünde, Emmie cep telefonunu kapatıyordu. “Arabayı alabilir miyim? Beth davet etti.”

Beth, Emmie’nin liseden en iyi arkadaşıydı.

Emmie'nin arkadaşıyla dertleşmeyi tercih ettiğini hisseden Kat, içi burkulsu da belli etmemeye çalıştı. "Olur, ama Roger bu gece ciddi bir kar yağışı beklendiğini söyledi, dikkatli sür."

"Eğer hava çok bozarsa Beth'de kalırım," dedi Emmie neşeyle ve tam kapıdan çıkarken, dönüp Kat'e baktı. "Bebek konusunda beni yargılamadığın için teşekkür ederim."

Kat, kız kardeşine sevgiyle sarıldıktan sonra ciddi bir ifadeyle geri çekildi. "Yine de geleceğin hakkında çok dikkatli düşünmeni rica ediyorum. Tek başına çocuk büyütmek kolay değildir."

"Artık çocuk değilim. Ne yaptığımı biliyorum ben!" diye karşı çıktı Emmie hemen.

Tavsiyesinin böylesine kesin bir dille reddedilmesi, Kat'ın zoruna gitmişti, ama elinden bir şey gelmezdi. İçini çekti. On bir yıldır üç çocukla tek başına ilgilenmek zorunda kaldığı için, bu işin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. Bir kriz anında insanın sırtını dayayabileceği kimsenin olmaması, çok zordu. Ve şimdi evlerini kaybedecek olurlarsa, ne yapacaklarını hiç bilmiyordu. Nasıl para kazanabilirdi ki? Buralarda para kazanacak iş bulmak çok zordu.

Kat'ın ruhu kararmış, iyice keyfi kaçmıştı. Dışarıda lapa lapa yağmaya başlayan karı izlemeye koyuldu. Manzara harikaydı, bembeyaz kar, her yeri tertemiz ve güzel gösteriyordu, ama hava tahminlerinde bahsi geçmeyen bu yoğun ve ani yağış, birçok insanı zor durumda bırakabiliyordu.

Emmie arayıp, Beth'de kalacağını söylemişti.

Kat kar yağışı hızlanınca, salondaki sobanın yanına biraz daha odun getirip koydu. Pencereden baktığında, karşıdaki tepeleri bile zor seçiyordu. Yoğun tipi yüzünden göz gözü görmüyordu. Elindeki sipariş yorgan üzerinde çalışmaya başlarken, aileye yeni katılacak bebeği, ufak yeğenini düşünüyordu. Ona bakmanın da bir yolunu bulacaklardı.

Ve birden zilin çalmasıyla irkildi. Zilin hemen ardından da üç kez kapıya vurulmuştu. Kat yerinden fırladığı gibi kapıya koştu, bu berbat havada dışarıda kalmış birileri olmalıydı.

Kapıda üç adam duruyordu. İki adam, ufak tefek üçüncü adamın kollarına girmişler, ona destek olmaya çalışıyorlardı. Destek oldukları adam tek ayağının üstünde duruyordu ve diğer ayağını basamıyordu.

Adamlardan esmer olanı söze karışmazken, sırık gibi ince uzun olanı, "Burası pansiyon, öyle değil mi?" diye sordu. "Bize bu akşam için kalacak yer verebilir misiniz, arkadaşımızın bileği kötü de."

“Elbette, içeri girin!” Kat hemen kenara çekilerek, adamlara yol verdi. “Dışarıda donmuşsunuzdur. Şu anda pansiyonda kimse kalmıyor, üç odam da müsait.”

“Eğer bize iyi bakarsanız, mükâfatını alırsınız,” dedi adamlardan en iri yarı ve esmer olanı.

Aksanı Kat’e tuhaf gelmişti. “Ben tüm misafirlerime iyi bakarım,” deyiverdi hemen. O kısacık anda bile adamın koyu renk gözleri ve inanılmaz uzunluktaki kirpikleri dikkatini çekmişti. Çok uzun boylu ve yapılı bir adamdı bu. Kat çok ender olarak birisiyle konuşurken başını kaldırmak durumunda kalırdı ve şimdi bu şekilde durmuş karşısındaki adama bakarken, kusursuz yüz hatlarından gözlerini alamıyordu.

Adam da dimdik karşısındaki kadının gözlerinin içine baktı. “Ben Mikhail Kusnirovich, bunlar da arkadaşım Luka Volkov ve nişanlısının kardeşi Peter Gregory.”

Mikhail ilk görüşte bir kadından bu kadar etkilendiğini hatırlamıyordu. Kadının kızıl bukleli saçları, narin yüzünü çevreliyordu. Teni porselen gibi pürüzsüzdü ve ufacık burnunun çevresinde sevimli çiller vardı. Yeşil gözleri de, zümrüt gibi ışıldıyordu. Kadının biçimli ve dolgun dudaklarına bakarken, bu dudakların nasıl bir haz kaynağı olabileceğini düşünmeden edemedi ve düşüncelerinin seyri değişmeye başlarken, hemen kendini kontrol altına aldı. Şehvet hissini kontrol etmeyi öğreneli epey olmuştu, böyle bir zafiyete izin veremezdi.

“Katherine Marshall... Ama herkes Kat der,” diye mırıldandı Kat. Adamın bakışları tuhaf bir şekilde etkilemiş, adeta nefesi kesilmişti. Salona doğru yöneldi. “Arkadaşınızı buraya getirip, kanepeye yatırın. Eğer tıbbî müdahale gerekiyorsa ne yaparız bilemiyorum, çünkü yollar şimdiden kapanmıştır.”

“Sadece bileğim burkuldu,” diye mırıldandı Luka.

Mikhail kadının salona geçişini dikkatle izlemiş, onun dar siyah dar kazağından belli olan biçimli göğüslerine, ince beline ve daracık kotunun sardığı uzun bacaklarına bayılmıştı. Ayaklarındaki pembe pofuduk terlikle riyle, gerçekten de muhteşem bir kadındı bu.

Peter Gregory de fırsatı kaçırmayıp, “Ne fıstıkmiş bu...” diye söylendi, eğer kadın duyacak olsa kapının önüne konmalarına sebep olacak şekilde.

Mikhail dişlerini sıkıp bir şey söylemedi, ama bu adamdan giderek daha da rahatsız oluyordu. Peter’in beklenmedik bir şekilde onlara katılması, tüm keyfini kaçırmıştı zaten. Havanın aniden bozması, Luka’nın düşerek bileğini incitmesi ve cep telefonlarının çalışmaması da, işin tuzu biberi olmuştu.

Yine de hepsinden kötüsü, Peter Gregory’ye katlanmak zorunda kalmasıydı. Hayatı boyunca hoşlanmadığı bir şeye ya da birine katlanmak zorunda olmayan Mikhail için, bu çok zorlayıcı bir deneyimdi.

İki adam Luka’yı kanepeye bıraktılar.

Kat, Luka’nın ayağını uzatabilmesi için alçak bir tabure getirmişti. Bu sırada uzun boylu adam, dışarıda bıraktıkları sırt çantalarından bir ilkyardımcı seti alıp, geldi ve arkadaşı acıyla inerken yavaşça botunu çıkardı. Bütün bunlar olurken de, Kat’in anlamadığı bir dilde konuşuyorlardı.

Bu sırada Kat de, kendi ilkyardımcı setini bulup getirmişti ve onun setindeki elastik bandaj, çok işlerine yaradı.

Uzun boylu adam, becerikli hareketlerle arkadaşının bileğini sıkıca sarıdı.

Daha sonra Kat babasının bastonunu bir yerlerden bulup getirdi ve Luka’nın yanına bıraktı. Adamın soğuktan titrediğini fark edince de, bir sandalyenin üzerinde duran yün battaniyeyi, Luka’nın ayağıyla ilgilenen adama uzattı.

İsminin Mikhail olduğunu söyleyen uzun boylu adam, “Ağrı kesiciniz var mıydı?” diye sordu.

Adamın kirpikleri, yine Kat’in dikkatini çekmişti. Daha önce böyle uzun ve gür kirpikleri olan bir adam görmemişti. Bu kirpikler ve onların çevrelediği kömür karası gözler, Kat’in zihninin normal akışını sekteye uğrattıyordu. Öyle ki, ağrı kesicileri almaya gitmek için kendini zorlaması gerekmişti.

Kat, yanakları kızarmış bir şekilde ağrı kesicileri bulup, uzun boylu adama verdiğinde, diğer adamın hiçbir şey yapmayıp, öylece kenarda durduğunu fark etti. Adam sadece diğerlerinin anlayabileceği bir dilde bir şeyler söylüyordu.

“İsterseniz size odalarınızı göstereyim,” dedi Kat. Sonra da Luka’ya dönüp, “Sizin için alt kattaki odayı hazırlıyorum,” dedi.

Peter Gregory, “Üstümü değiştirmem gerek, duş almak istiyorum,” dedi.

Kat, adamlarla birlikte üst kata çıkarken, “Su yarım saat içinde ısınır,” dedi.

“Sürekli sıcak suyunuz yok mu yani?” diye burun kıvrıdı Peter Gregory. “Nasıl bir pansiyon burası?”

Kat sakın bir sesle, “Misafir beklemiyordum,” dedikten sonra, bir an önce bu adamdan kurtulmak için, ilk odayı ona verdi. Zor müşterilerle uğ-

raşmaya alışıkty, ne yaparsa yapsın, herkesi memnun edemeyeceğini çoktan öğrenmişti bu işte.

Mikhail Kusnirovich yavaşça, “Ona aldırmayın,” dedi. “Ben aldırmıyorum.”

Adamın hoş tınlı sesi Kat’ın içini titretmişti. Hemen bir sonraki kapıyı açıp, ona odasını gösterdi.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

ODA o kadar dağınıktı ki, Kat bir an neye uğradığını şaşırđı. Emmie’nin gece burada yattığını unutmuştu. Kardeşinin yatağı toplamadan gittiğini, eşyalarını etrafta dağınık bir halde bıraktığını da bilmiyordu ve ne yazık ki başka odası da yoktu.

“Kız kardeşimin gece burada yattığını unutmuşum, şimdi hemen yatak örtülerini değiştiririm,” diyerek telâşla etrafı toplamaya başladı ve odanın dört bir yanından topladığı eşyaları kucakladığı gibi, kendi odasına götürüp attı ve hemen geri döndü.

Mikhail, onun neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordu. Kadın kendisinden uzak durmaya çalışıyordu, bu çok belliydi. Yani her kadının tersine, Mikhail’in çekim alanına girmemiş, tam tersine kaçıyordu. Daha önce bir kadının, yanındayken böyle gerildiğine tanık olmamıştı. Ayrıca ismini söylediğinde de kadın son derece kayıtsız kalmıştı, belli ki tanıımıyordu. Her zaman tanınmaya alışmış, milyarder birisi olarak, bütün bunlar pek alışık olduğu bir durum değildi.

Kat, odaya döndüğünde Mikhail, yatağın başucundaki lambaya asılı duran bir sutyeni ona attı.

Kat, terbiyeli bir mürebbiye gibi, saçlarının dibine kadar kızarak, kucağına topladığı diğer eşyalarla tekrar odadan çıktı. Ve tekrar odaya girdiğinde, artık Mikhail’in yüzüne bile bakamıyordu. “Arkadaşlarınızla tatile mi gelmişsiniz?” diye sordu yavaşça.

“Londra’dan hafta sonu için geldik.”

Kat nevresimleri değiştirmekle uğraşırken, “Orada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu. Bu yatağın adama ufak geleceğinden emindi. Arada ona kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamıyordu ve her bakışında da adamın ne kadar çekici olduğunu bir kez daha anlıyordu. Yüz hatları kusursuz, burnu

ve alnı mükemmeldi. Birden kaçamak falan değil, doğrudan adama bakmakta olduğunu fark ederek paniğe kapıldı.

“*Da, evet,*” diye cevap verdi adam. “*Luka ve ben Rus’uz.*”

Kat yanakları ateş gibi yanarken, yatak çarşafını sermeye uğraşıyordu. Bir iki kez tam yatağı ortalamaya çalışarak çarşafı havalandırdıktan sonra, kenarlarını yatağın altına sıkıştırmaya başladı. Aslında adamın kendisine yardım etmeye çalışacağını ummuştu ama adam pencerenin önünde durmuş, dışarıdaki manzarayı izliyordu. Tabi ya, bu adam hayatında hiç yatak yapmamış bile olabilirdi.

Bu sırada Mikhail ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, zamansız sertleşmesini gizlemeye çalışıyordu. Kat, yatağı yaparken tam önünde eğilince kusursuz kalçalarının ve uzun bacaklarının tüm güzelliği ortaya çıkmıştı. Ve bu bacakların beline dolandığını hayal ederken vücut ısısı artmaya, dudaklarının hemen üstü terlemeye başlamıştı. Bu kadından müthiş etkilemişti ve kendini yıllardır sevişmemiş gibi hissediyordu. Neyse ki, kadın da kendisine benzer duygularla bakıyordu. Bu bakışları çok iyi tanıyordu ve hem hissettiklerinin karşılık bulduğunu görmek, hem de kadının parmağında yüzük olmaması memnun ediciydi.

Kat, uzayıp giden sessizlikte nefes almaya zorlanarak, yastık kılıflarını geçirdi. Bu sırada adama tekrar göz atmadan duramamıştı. Kendini yeni yetme bir genç kız gibi hissediyordu. Normalde misafirleriyle sohbet ederdi, ama bu adamın yanında normal davranması kesinlikle mümkün değildi. Bir de adamın kendisine gülümsediğini görünce, kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu.

“*Bize yiyecek bir şeyler hazırlamanız mümkün mü?*” diye sordu Mikhail, bu sırada telaşlı hareketlerle nevresimi düzeltmeye çalışan kadına bakarak. Son derece gergin ve sinirli görünüyordu. Aslında öyle karmaşık yapısı olan bir kadına benzemiyordu. Olduğu gibi görünen ve pek de tecrübeli olmayan bir kadına benziyordu. Birden keyfi kaçmıştı, çünkü kendisini yatakta mest edecek kadar tecrübeli ve becerikli kadınları severdi.

“*Elbette hazırlarım, ama fazla bir şey beklemeyin,*” dedi Kat ona doğru bakmaktan kaçınarak.

“*O kadar açız ki, hiç fark etmez.*”

Kate nevresimi son kez düzelttikten sonra, banyoya girip kardeşinin kozmetik malzemelerini bir torbaya doldurdu, havluları topladı ve “*Şimdi gelip temizleyeceğim,*” diyerek odadan çıkmaya hazırlandı.

Ama Mikhail, onun bir süre daha yanında kalmasını istiyordu, bu yüzden de çantasından çıkardığı karayolları haritasını masanın üstüne yaydı.

Kat masanın da çok tozlu olduğunu fark edip, dehşete kapıldı. Uzun süredir konaklayan kimse olmadığından, temizlik işlerini çok ihmal etmişti.

“Pansiyonun yerini haritada gösterebilir misiniz?” diye sordu Mikhail, cevabı çok iyi bildiği halde. “Cipimizin ne kadar uzakta kaldığını anlamak istiyorum da.”

“Bir dakika izin verin,” diyen Kat kardeşinin son eşyalarını da götürüp, temiz havlularla geri döndü ve havluları yatağın üstüne bırakıp, Mikhail’in yanına gitti. Birbirlerine o kadar yakındılar ki, adamın tıraş losyonunun kokusunu bile alıyordu. Ve bu, fiziksel yakınlaşmalardan çok uzun zamandır uzak kalmış bir kadın için, çok zor bir durumdu. Sanki adam kendisine dokunuyormuş gibi tüm vücudu uyarılmış, meme uçları kabarmış, kasıklarında tatlı bir sancı başlamıştı. İradesini zorlayarak, normal davranmaya çalıştı ve misafirlerine haritada yol göstermeye alışık olduğu için, hemen parmağını haritanın üstündeki bir noktaya koydu. “Biz tam şuradayız...”

Mikhail birden onun elini tuttu ve sıcacık, güçlü başparmağıyla bileğini okşayarak, “Titriyorsun,” diye mırıldandı. Sonra da Kat’i omzundan tutup, kendisine doğru çevirdi.

Kat irkilerek, “Soğuktandır,” dedi. Yabancı birinin kendisine bu şekilde dokunması izin veriyor olmasından dehşete kapılmıştı. Tamam, adam ona nasıl baktığını fark etmiş olabilirdi, ama onun kadar yakışıklı biri, bu tür bakışlara alışık olmalıydı. Ne yani, titrediği için dalga mı geçiyordu? Birden başını dikleştirdi. Böyle bir şeye izin veremezdi. Ama bu son derece yanlış bir hareket olmuştu, çünkü kendini bir anda, adamın gece karanlığında parlayan kömür karası gözlerine bakarken bulmuştu. Boğazı düğümlendi, nefesi kesilmiş gibiydi. Hissettiklerinin yoğunluğu acı veriyordu. Zaman durmuş gibiydi...

“Seni öpmek istiyorum *milaya moya*,” diye fısıldadı Mikhail.

Kat bu sözler üzerine bir anda silkelenip, kendine geldi. Kontrolünü yitirmiş olmanın şokuyla, “Hayır... Kesinlikle olmaz...” diyebilirdi. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Birden adamın gözlerindeki pırıltıların sönüp, yerini buz gibi bir ifadeye bıraktığını gördü. “Lütfen, sizi tanımıyorum bile.”

“Genellikle bir kadını öpmek istediğimde izin istemem,” dedi Mikhail soğuk bir ifadeyle. “Daha dikkatli olmalısın...”

Kat’in bir anda tepesi attı. “Anlayamadım. Ben mi daha dikkatli olmayıyım?”

“Beni çekici bulduğun çok açık,” diye devam etti Mikhail. “Bunu fark edince, ben de harekete geçtim, çünkü sen de çok güzel bir kadınsın.”

Kat utanç içindeydi. Demek adamın bu şekilde hareket etmesine, kendisi sebep olmuştu. Tanırım! Hiç böyle bir tavırla karşılaşmamıştı. Bu adam çok hazır cevap ve akıllıydı. Kendisini çok güzel bulduğunu söyleyerek, savunmasını zayıflatmayı denemiş ve durumu hemen kendi lehine çevirmeye çalışmıştı. Kimle dans ettiğini sanıyordu bu adam? Karşısındaki dükkü çocuk değildi. Öfkeyle dişlerini sıkarak, “Yemek hazırlamam gerek,” dedi ve hızla dönüp, odadan çıktı.

Yemek hazırlamam gerek?

Mikhail şaşkınlık içindeydi.

Sadece öpmek istediğini söylemişti, ama kadın sanki kendisine yatma teklif edilmiş gibi davranmıştı.

Kadınları çok iyi tanır ve kendisine ilgi duymayan bir kadına yaklaşacak kadar toy değildi. Öyleyse bu kadın neyin peşindeydi? Nasıl saçma bir flört şekliydi bu? Rusça bir küfür savurdu. Hayatında ilk kez bir kadın tarafından reddediliyordu ve imkânsız olduğunu sandığı bu durum karşısında, derinden sarsılmıştı.

Kat derin dondurucudan eti çıkarıp, buzunun çözülmesi için bir kenara koydu. Şu anda misafirlerine sunabileceği en iyi yemek biftekti. Henüz adamın banyosunu temizlememişti, ama oraya gidip onunla tekrar yüzleşmeyi de göze alamamıştı. Ondan korktuğu için değil, çok utandığı için...

Beni çekici bulduğun çok açık...

Lanet olası adam, bir anda iç dünyasını alt üst etmişti. Hatırlayamadığı kadar uzun yıllardan sonra, ilk kez bir adamı çekici buluyordu. Evet, adam bu konuda haklıydı.

En son birisinden hoşlandığında, Londra’da bir müzede stajyer olarak çalışıyordu ve başında kavak yelleri esiyordu. Ve yaşadığı bu tek ilişkide, Steve’e karşı hissettikleri, Mikhail Kusnirovich’e hissettiklerinin yanından bir hiçti. O zamanki toy haliyle, şimdikinden çok daha normal davranmayı başarmıştı.

Bu adama karşı hissettiklerini, Mikhail’in fark etmiş olduğunu düşündükçe, büyük bir utanç duyuyordu. Bu kadar mı belli etmişti hislerini? Fazla bir şey konuşmadıklarına göre, adam ona olan bakışlarından fark etmiş olmalıydı ve yine benzer tepkiler gösterebileceği aklına gelince, ürperdi. Tepkilerinin hormonlarından kaynaklandığını düşünse de, bu rahatlamasına

yetmiyordu. Neden çok güzel olduğunu söylemişti ki bu adam? Yani hem hoppa bir kadın, hem de aptal biri olduğunu mu sanmıştı? Ancak böyle bir kadın, bir saat önce tanıştığı bir adamla öpüştü!

Kat kapıya hafifçe vurulduğunu duyunca, başını çevirip baktı.

Luka, Kat'ın verdiği bastona dayanmış, mutfak kapısında duruyordu.

Kat, bu zavallı adamın varlığını tamamen unutmuştu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama...”

“Hayır, ben özür dilerim! Size odanızı göstermeyi unuttum,” diyen Kat, hemen ellerini yıkayıp, kuruladı.

“Kanepede uyuyakalmışım,” dedi Luka. “Hayatımda hiç bu kadar yorulmamıştım. Oysa Mikhail'in, son bir iki kilometreyi beni sırtında taşıyarak yürüdüğü halde, nefesi bile sıklaşmadı. Böyle bir hafta sonu planı yap-tığıma inanamıyorum.”

“Ne kadar dikkatli olursanız olun, kazalarla karşılaşabilirsiniz,” diyen Kat, koridorda kalan son sırt çantasını da alarak, Luka'yı kalacağı odaya götürdü.

Yemek sırasında, ağır bir ortam oluşmuştu.

Kat, bu duruma aldırmmamaya çalışıyordu ve Mikhail'i görmezden geli-yormuş gibi davranıyordu.

Adamlar yemekten çok memnun kalmışlardı ve şimdi de tatlı olarak elmalı pay ve dondurmalarını yemektedirler.

Kat muhteşem yemek yapardı.

Mikhail, onun bu maharetli aşçılığından çok etkilenmişti. Yemeyi mut-fakta yiyor olmaları da, çok değişik gelmişti. Bu arada Kat'ın çocukça bir tavırla kendisini görmemezlikten gelmesini de, neredeyse eğlenceli bulma-ya başlamıştı. Böylece onu istediği gibi izleme fırsatı buluyordu. Kadının mutfak lambasının ışığında parlayan kızıl buklelerini, yemek servisi yapan ellerinin zarif hareketlerini hayranlıkla izlemişti. Aslında, bu kadına olan ilgisinin giderek artmasından rahatsızdı. Bu, hiç tarzı olan bir davranış bi-çimi değildi. Onun Luka'yla havadan sudan konuşuşu izlerken, içinde sanki bir yanardağ patlıyormuş gibi hissediyordu.

“Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?” diye söze giriverdi Peter Gregory. “Dul musunuz?”

“Hiç evlenmedim,” dedi Kat. Misafirlerinin benzer sorularına alışkındı. “Bu ev babamdan kaldı, ben de pansiyona çevirdim.”

“Peki, hayatınızda biri var mı?” dedi Peter bu kez de.